

Dodatečné odvody.

Při dodatečných odvodech ročníků 1874 - 1878, 1891 - 1895 a 1896 bylo ze 21 odvodů 7 přijato.

Polní stráž.

Aby se zamezilo krádežím polních plodin byla na příkaz okresního hejtmanství nařízena polní stráž. Tohoto se museli zúčastniti všichni přítomní muži.

Roku 1915 byla postupně před sklizní všechna pole hlídána 4 muži. Zpočátku to bylo již od 8. srpna 1914. Příliš svědomitě tuto službu strážníci nevykonávali, neboť nebyla odměňována a nebezpečí z polního pychu 1915 nebyla tak velká. Když tehdy v Horních Habartících skoro každý si pro svojí potřebu sám vše vypěstoval.

1915 ve světové válce padli z Horních Habartic občané: Josef Krebs z č. 47, Gustav Hiekel z č. 71, Franz Kromer z č. 42, nezvěstní z tohoto roku Josef Lösel z č. 110, Rudolf Tröschel z č. 200, Wenzel Bude z č. 201 a Rudolf Böhm z č. 80.

1916

V roce 1916 byla situace ještě vážnější tím, že životní podmínky pro lid byly stále těžší následkem anglické blokády.

Ponorková válka Německa i přes obdivuhodné výkony Němců nebyla schopna zabránit blokádě (např. kapitán ponorky Otto Wedigenn).

Vojenská situace se zlepšila v roce 1916 vyjímaje jednoho zdařilého průniku Rusů v červnu 1916, dále pro naše státy i když v roce 1916 i Rumunsko bylo vehnáno do války. Výsledek ale byl, že během krátké doby celé Rumunsko vč. svého hlavního města Bukurešti bylo německými oddíly obsazeno.

Srbsko bylo již koncem roku 1915 úplně dobyto.

To přinášelo s sebou i to, že vojáci byli roztroušeni do celého světa.

Místní " děti " stály v Polsku, Volyni, Itálii, Srbsku, u Černého moře a nebo byly zajati v Rusku nebo Asii.

Obyvatelstvo pochopitelně doufalo, že všechny tyto úspěchy povedou k brzkému míru. Následovala sice mírová nabídka Středních mocností, nepřátelé však na tuto nepřistoupili. Vykládali si ji jako slabost.

Nadšení v roce 1915 ochladlo proto již brzy, obzvláště těž pro hospodářskou situaci, která se vyvíjela čím dál hůře.

Zdražování stoupalo ve skocích a první těžkosti se zásobováním potravinami se objevily.

V tomto čase bojovala velká část našich oddílů na italské frontě skoro nejstrašnější ze všech. Neustále Italy dobývaná výšina Doberdo bei Görz bylo pravé peklo. Toto vyhlášení války mělo za následek, že celý německý národ rozhořčeně vzplál a vůle k vítězství byla posílena. Oddíly byly dokonce v důsledku obřích úspěchů na východě nadšené ve vyšším stupni německé nežli rakouské.

Vzrůst cen.

Povážlivým jevem bylo, že ceny všech produktů začaly významně stoupat. Zpočátku jen pomalu, později ve skocích. Přes veškeré úřední hrozby se všude roztahovali keřasové a šmelináři. Tím se přirozeně narušil pocit jednoty lidu.

Jako důkaz této nálady uvádím veršík, který v těchto dnech možná začátkem roku 1916 mohl být slyšen:
" Válka jen pro bohaté, střední stav musí ustoupit a chudák se stává mrtvým " - Der Krieg ist für die Reichen, der Mittel stand muss eichen, die Armen werden Leichen.

V čemž je i zárodek pozdějšího konce. Toto ale bylo překrucování. Jistě si věděl leckterý bohatý pomoci, ale obětovat musel každý stav a válka přivedla nové chudáky do výšin, když dokázali bídu bližších nesevdomitě využít. Obráceně též leckterý bohatý na nepříjemný přírůstek: uprcaníci z Galizie a Bukoviny, veskrz to byli polští Židé s pejzy a špekátními kaftany.

Byli v obcích nakvartýrováni (na sálech, v prázdných stojících budovách atd.) a dostávali státní podporu. Mnohdy byly ve zmatku útěku rodiny roztržené, rodiče nevěděli, kde je dítě a často chyběl některý z rodičů. Vyhledání v té době bylo těžko možné. I když tito byli chudými vyhnanci, musí být na druhou stranu řečeno, že náš na práci zvyklý lid neměl smysl pro životní způsoby těchto špinavých šmelinářů. Považoval je za příživníky.

Horní Habartice však zůstaly tomuto nakvartýrování uchráněny, kdežto Markvartice a Dolní Habartice takovýto přírůstek dostaly.

Často se v Horních Habarticích objevovali neustále přede dveřmi, aby koupili mléko, brambory a p., což při neustálém zdražování potravin se počítalo skoro jako za žebrotu.

Počasí 1915 bylo suché. Od 1. května (začátkem ofenzivy v Galizii) až do Sedmi bratří t. j. 10. července nespadla ani kapka deště. Sklizeň sena nebyla příliš příznivá, avšak ovoce bylo ve velkém množství. Dlouhá nepřítomnost deště působila úzkost, neboť kvůli válce bylo zapotřebí dvojnásobně velké úrody.

Ó kdyby se vědělo 1915 jaké časy ještě přijdou!
V důsledku přesily nepřátel - mnoha zemí světa až po Siam, s výjimkou Švédska, Holandska, Švýcarska, Španělska, Norska a Mexika vyhlásilo válku (Mittel möchte), takže každý neviděl její blízký konec.
Každý se staral sehnat zásoby, pytel mouky, kávu, rýži a domníval se, že to přečká.

Jelikož Anglie veškerý dovoz zablokovala, objevila se v novinách výzva " Šetřte potraviny, obzviáště chléb "!

Podchycení zásob 1915

Úřady nechaly ve všech obcích od 4. března 1915 všechny zásoby mouky a obilí sepsati.

Výsledek seznamu za Horní Habartice byl následovný:

6 385 kg pšenice	16 292 kg žitné mouky
39 267 " žita	1 322 " ječné mouky
890 " ječmene	62 " krup
40 340 " ovsá	70 " kukuřičné mouky
319 " kukuřice	94 " krupice
	6 440 " pšeničné mouky

Celkem 869 osob na obživu.

Bohužel rakouské úřady neměly sílu provést úsporná opatření spravedlivě a přísně. Jinak by nouze nezasáhla tak krutě.

Zatím se všude peklo a jedlo co prostředky dovolily.

Pád Přemyšlu.

Starost vzbuzující zpráva byl pád Přemyšlu 22. března 1915. Vedení armády se samozřejmě tato porážka představovala jako bezvýznamná.

Všechny války vedoucí mocnosti hleděly své neúspěchy zaobalit. Obvykle hovořily armádní zprávy o ústupech jako o " přeskupování ".

Střední mocnosti musely všechny pomocné zdroje podchytit.

Všude bylo sbíráno staré železo školní mládeží.

Zde v Horních Habarticích bylo odevzdáno 110 kg kovu, především mosaz.

Ofenziva 1915.

Léto 1915 přineslo našim oddílům úspěch za úspěchem. Hlavně z důvodu výborného německého armádního vedení. Jména Hindenburg a Mekensen byla ve všech ústech a jejich obrazy se nacházely v každé domácnosti.
Po znovu obsazeném Přemyšlu byly veřejné budovy při kdejakém vítězství neustále ozdobeny prapory.

Bohužel bylo v horkých letních dnech 1915 leckterému synu vlasti v Galizii, Polsku, Volyni v zemi ustláno.

Vyhlášením války Itálii k celému světu nepřátel přešel veřejně i dlouholetý spojenec 23. května 1915.

Na jaře 1916 byly úřady ustaveny komise pro přebírání obilních přebytků. Komise v Horních Habarticích zjistila na přebytečných zásobách dohromady 200 kg pšenice, 900 kg žita, 7 000 kg ovsa a 1 100 kg mouky, které byly pro veřejné zásobování " zrekvírovány ".

To bylo skutečně málo, když se uvažuje o obrovské potřebě průmyslových oblastí. Zásoby brambor nebyly vůbec žádné a při propočítání na hlavu celé obce dokonce chybělo 430 q. Takže obec nemusela nic odevzdávat. Pochopitelně, že tyto seznamy nebyly spolehlivé, protože odhadování zásob v cizích tmavých sklepech nebo na půdních prostorách nebylo jednoduché. Členové komise byli během prvního počítání zásob ještě obyvateli vesnice (např. u nás vrchní učitel Fiedler) a měli zájem na tom, aby zásoby jejich obce se nezdály být příliš velké.

Později pochopitelně, když byla situace stále kritičtější, přicházeli cizí komisaři do vesnice. Avšak i tu bylo někdy posouzení tajnými dary (máslo, mouka, obilí) ovlivněné.

Jistě byly tyto komise pro zemědělství provozující obyvatele, pro mlýny se svými nařízeními nepříjemné. Muselo se s tím počítat.

Tresty, které válečné zákony za nesprávné uvedení zásob hrozily byly velice přísné. Byly ale častěji úřady prováděny velmi vlažně.

Válečný chléb.

V červnu 1916 došly zásoby žita pro výrobu chleba a dostali jsme první válečný chléb (kukuřice, ječmen a trochu žitné mouky). Jen samozásobitelé - zemědělci jedli i nadále svůj žitný chléb.

Z důvodu přidávání kukuřice měl válečný chléb žlutou barvu, byl sypký a lomivý, takže často nešel ukrojit krajíc. Drolil se v kusech.

Lidé jej pomlouvali zle a všelijak, dokonce že po něm vzniká žloutenka (pravděpodobně, že kukuřice je žlutá!). Trvalo několik týdnů, než bylo na něj navyknuo.

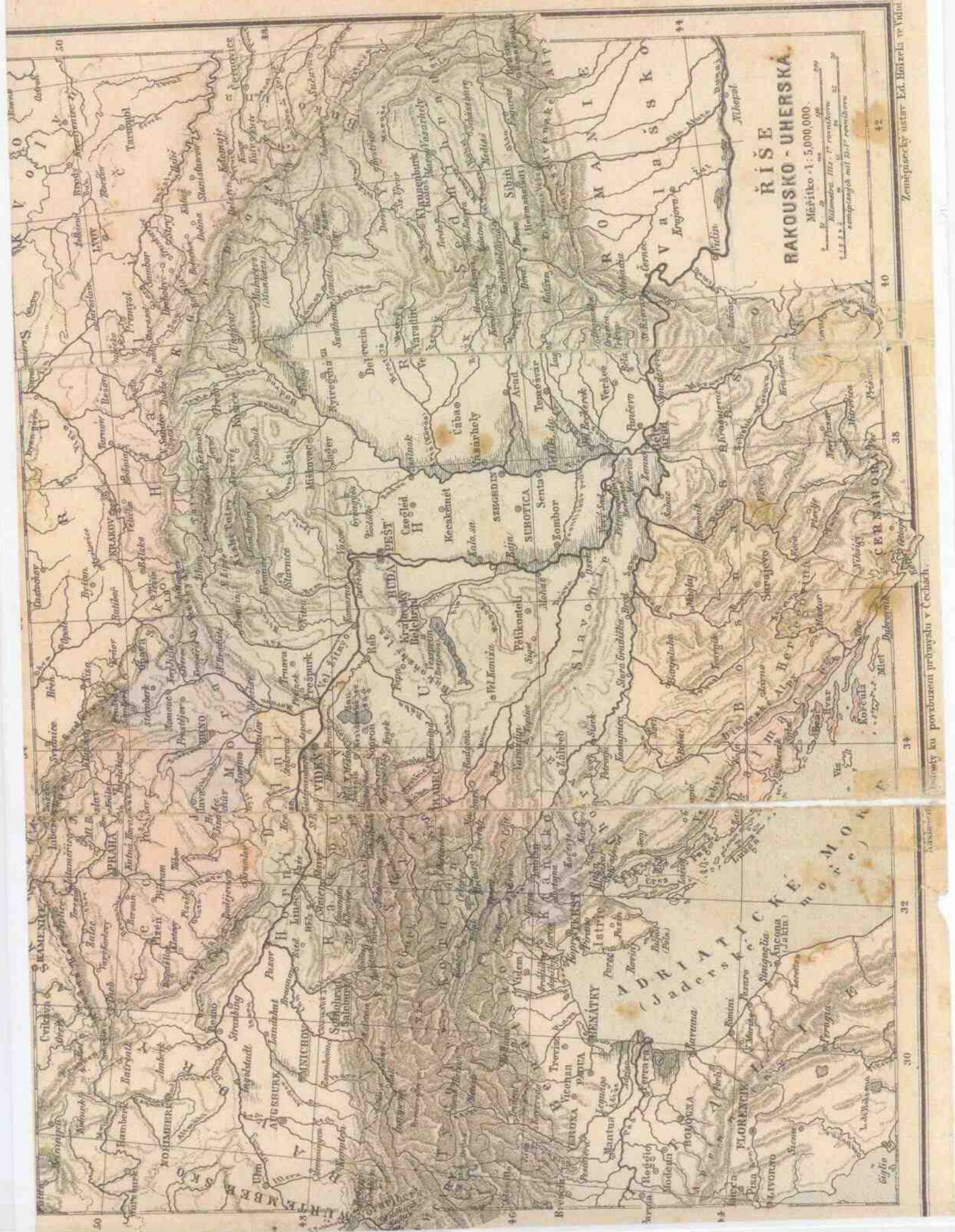
Konečně zavedla vláda též u nás spotřebitelské lístky. V Německu bylo toto již dávno.

Tyto byly na obecním úřadě rozdělovány.

Chlebový lístek, který obdržela každá osoba jenž nebyla samozásobitelem povoloval odebrání 1 960 gramů týdně chleba, nebo 1 260 gramů chleba a 500 gr. mouky.

Na cukrový lístek bylo měsíčně vydáno 1 a 1/4 kg cukru a na kávový lístek káva, která měla malou hodnotu, protože se u nás mnoho kávy nepije - 3/8 kg kávy na měsíc. Množství bylo tak spočítané, že každá osoba mohla s tímto docela dobře vyjít. Toto bylo ovšem zatím.

Ó rok později bylo vše jinak. Zboží se muselo u určeného kupce, popřípadě pekaře odebrat a jím bylo zakázáno vydávat mouku, chléb a cukr bez lístku.

ŘÍŠE RAKOUSKO-UHERSKÁ

Měřítko 1:5,000,000

Zeměpisný ústav Ed. Hejzela v Vídni

Nově vydaný ku pověření přibavě v Cechách.

40

38

34

32

30

28

26

24

22